

Sygn. akt II Ka 61/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Prezes SO Robert Pelewicz (spraw.)

Sędziowie: Wiceprezes SO Grzegorz Zarzycki

SSO Adam Bąk

Protokolant: st. sekr. sąd. Edyta Belczowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu – **Marka Skrzyńskiego**

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2013 roku

rozpoznał sprawę **T. M.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 157§2 kk i art. 190§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w K.z dnia 26.11.2012r. w sprawie II K 68/12

- I. **utrzymuje w mocy** zaskarżony wyrok, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną;
- II. **zasądza** od oskarżonego T. M. na rzecz oskarżycieli posiłkowych A. K. i L. R. po 800 (osiemset) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego adw. B. K. w postępowaniu odwoławczym;
- III. **zasądza** od oskarżonego T. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 140 (sto czterdzieści) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 61/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 9 kwietnia 2013r.

Komenda Powiatowa Policji w K. aktem oskarżenia, z dnia 3.03.2012r., zatwierdzonym przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w K.w dniu 13.03.2012r. oskarżyła **T. M.** o to, że

I. w dniu 02 października 2011 roku w H., woj. (...) uderzył ręką L. R., a następnie skręcając jego głowę, uderzał jego głowę o ziemię powodując u niego obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy i twarzy z ranami okolicy łuku brwiowego prawego, wargi górnej, krwakiem okularowym powieki oczodołu prawego, krwakiem okolicy jarzmowej policzka prawego i małżowiny usznej prawej, rozchwianiem dwóch niepełnowartościowych zębów przednich żuchwy (zębów 41 i 42), naciągnięcia więzadeł odcinka szyjnego kręgosłupa, które naruszają czynności narządu ciała poniżej siedmiu dni trwające,

tj. o czyn z art. 157 § 2 kk;

II. w dniu 02 października 2011 roku w H., woj. (...) groził L. R. popełnieniem przestępstwa zabójstwa na jego szkodę, przy czym groźba ta wzbudziła u zagrożonego uzasadnioną obawę, że będzie spełniona,

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk;

III. w dniu 26 września 2011r. roku w H., woj. (...) groził A. K. popełnieniem przestępstwa zabójstwa, spełnienia, przy czym groźby te wzbudziły u zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostaną pełnione,

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w K.wyrokiem z dnia 26.11.2012r.,
w sprawie (sygn. akt II K 68/12)

1. **uznał** oskarżonego **T. M. za winnego**, popełnienia czynu wyżej opisanego w punkcie I, przyjmując, iż w wyniku zdarzenia L. R. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy i twarzy z ranami okolicy łuku brwiowego prawego, wargi górnej, krwiakiem okularowym powieki oczodołu prawego, krwiakami okolicy jarzmowej policzka prawego i małżowiny usznej prawej, rozchwiania dwu zębów przednich żuchwy (zębów 41 i 42) z wyłamaniem wyrostka zębowego żuchwy, nieznacznego rozchwiania trzeciego zęba, naciągnięcia więzadeł odcinka szyjnego kręgosłupa, które naruszają czynności narządu ciała trwające dłużej niż 7 dni, co stanowiło przestępstwo z art. 157 § 1 kk i za to na podstawie art. 157 § 1 kk **skazał** go na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,

2. **uznał** oskarżonego **T. M.** za winnego, popełnienia czynów wyżej opisanych w punkcie II i III, poprzez przyjęcie, iż powyższych czynów oskarżony dopuścił się w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw w rozumieniu ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk, co stanowiło przestępstwo z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 190 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk **skazał** go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

3. na podstawie art. 85 kk i art. 86 §1 kk w miejsce orzeczonych wobec oskarżonego jednostkowych kar pozbawienia wolności **wymierzył karę łączną** 6 miesięcy pozbawienia wolności,

4. na mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności wobec oskarżonego **warunkowo zawiesił** na okres próby 2 lat,

5. na podstawie art. 46 §1 kk **orzekł** od oskarżonego **T. M.** na rzecz oskarżyciela posiłkowego L. R. kwotę 5000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,

6. na podstawie art. 627 kpk **zasądził** od oskarżonego **T. M.** na rzecz oskarżyciela posiłkowego L. R. kwotę 2000 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

7. na podstawie art. 627 kpk **zasądził** od oskarżonego **T. M.** na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. K. kwotę 2000 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

8. na podstawie art. 627 kpk **zasądził** od oskarżonego **T. M.** na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 742,84 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca T. M., zaskarżając go w całości na korzyść oskarżonego i orzeczeniu temu na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, w szczególności art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 410 kpk:

- poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, takich jak wyjaśnienia oskarżonego, który stanowczo twierdził, że nie uderzył ręką L. R., nie widział go w tamtym dniu i nie spotkał się z nim, a ponadto nie groził L. R. i A. K. popełnieniem na ich szkodę przestępstwa zabójstwa, gdyż w tamtym okresie był w pracy; zeznania świadków K. T., który potwierdził, że widział oskarżonego w barze (...) w czasie, gdy miał uderzyć R. i Z. T., który potwierdził, że oskarżony nie ma roweru na jakim go widziano tego dnia,
- poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, takich jak kto faktycznie uderzył L. R. oraz, iż on sam wywrócił się na motorze i upozorował, iż to oskarżony go uderzył,
- poprzez oparcie wyroku tylko na niektórych okolicznościach ujawnionych w toku rozprawy głównej i nieuwzględnienie dowodów przeciwnych,

b) art. 7 kpk poprzez dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, polegającej na wybiórczym potraktowaniu zebranych faktów i dowodów - tylko tych, które obciążają oskarżonego. Sąd Rejonowy całkowicie pominął wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania świadka Z. T., K. T. i wyrok oparł tylko na zeznaniach pokrzywdzonych i świadków,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, poprzez przyjęcie, że :

- oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu i uderzył ręką L. R. w sposób opisany w wyroku, podczas gdy w tym czasie znajdował się w zupełnie innym miejscu i nawet tego dnia nie spotkał się z pokrzywdzonym i nie uderzył go,

- oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu i groził L. R. oraz A. K. popełnieniem przestępstwa zabójstwa, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonych obawę, że zostaną spełnione, podczas gdy oskarżony nigdy nie kierował do pokrzywdzonych takich słów nie groził im, zaś tego dnia, w którym rzekomo miał się dopuścić popełnienia zarzucanego czynu, przebywał w pracy i nie miał styczności z pokrzywdzonymi.

Mając na uwadze powyższe zarzuty obrońca T. M. wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jako oczywiście bezzasadna nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań stwierdzić należy, że w przedmiotowej sprawie Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób wyczerpujący, dokładny i prawidłowy. Ocena całokształtu materiału dowodowego również dokonana została wnikliwie i kompleksowo, nie zawierała luk natury faktycznej lub logicznej oraz oparta została konsekwentnie na przesłankach art. 7 kpk, kształtujących procesową zasadę swobodnej sędziowskiej oceny dowodów.

Uzasadnienie orzeczenia Sądu I instancji spełniło wymogi art. 424 § 1 i § 2 kpk. Sąd ten przekonująco wykazał, na podstawie których dowodów i w oparciu o jakie kryteria ich oceny uznał oskarżonego T. M. za winnego popełnienia przestępstw z art. 157 § 1 kk i art. 190 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk.

Z tych też względów nie zasadny jest pierwszy ze stawianych w złożonym środku zaskarżenia zarzut obrazy przepisów postępowania określony w art. 438 pkt 2 kpk. Dokonując rozważań w tym przedmiocie należy podkreślić, że

obraza przepisów prawa procesowego może wyrażać się w niezgodności przebiegu postępowania z wymogami proceduralnymi. Niezgodność ta polegać może na zaniechaniu określonych nakazów ustawowych (np. na braku inicjatywy dowodowej sądu w sytuacjach braku aktywności stron procesowych - art. 167 kpk w zw. z art. 366 § 1kpk), jak i na działaniu wbrew konkretnym zakazom ustawowym.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy w ocenie Sądu odwoławczego trudno podzielić stanowisko skarżącego, że ferując zaskarżone orzeczenie Sąd meriti naruszył przepisy art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 410 kpk, oraz

7 kpk. Statuowana w art. 4 kpk zasada obiektywizmu rozumiana jest jako dyrektywa, wedle której organy procesowe powinny zachować obiektywny stosunek do sprawy

i stron, a także uczestników postępowania (por. Hofmański i in., Komentarz, t. I,

s. 52; B. Bieńkowska, [w:] Kruszyński, Wykład, s. 108; S. Waltoś, Glosa do uchw. SN z 6.7.1967 r., VI KZP 18/67, NP 1968, Nr 2, s. 318-319). Ma ona podstawę

w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, który stwierdza, że "każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd" Ponadto do naruszenia zasady obiektywizmu prowadzi pominięcie w uzasadnieniu wyroku dowodów powołanych na obronę oskarżonego, a i jego wyjaśnień (zob. wyr. SA w Krakowie z 9.2.2000 r.

,II AKa 252/99, KZS 2000, Nr 4, poz. 46). Natomiast analiza dokładnego

i skrupulatnego uzasadnienia Sądu Rejonowego w K. nie wskazuje, że rozpoznając zawisłą przed nim sprawę w/wskazany Sąd pominął wyjaśnienia złożone przez T. M. i dowody przedstawione przez obronę. Wręcz przeciwnie sporządzając uzasadnienie do zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy w K. uwzględnił wyjaśnienia złożone przez oskarżonego, oraz innych powołanych przez niego świadków, jednakże dokonując ich oceny w ramach dyrektywy wynikającej

z art. 7 kpk i zestawiając je z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie II K 68/12 uznał ich treść za niewiarygodną.

W tym miejscu należy również wskazać, iż podnoszony przez obrońcę oskarżonego zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 5 § 2 kpk jest niezasadny. W ocenie Sądu Okręgowego stanowisko obrońcy oskarżonego należało odrzucić,

a to z dwóch zasadniczych względów.

Po pierwsze zasada rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego wchodzi w grę tylko wówczas, gdy przekonania o wiarygodności lub niewiarygodności określonych dowodów nie można sobie wyrobić na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen (m.in. wyrok SN

z dnia 8.04.2003r. w sprawie VKK 268/02, opublikowany: Prok. i Pr. 2003/12/9; postanowienie SN z dnia 25.06.2003r. w sprawie IVKK 8/03, opublikowane:

LEX nr 80290). Skoro więc Sąd I instancji dokonał wszystkich niezbędnych ustaleń nie wchodząc w sferę dowolności ocen (a więc zgodnie z dyrektywą art. 7 kpk),

to zasada in dubio pro reo w ogóle w niniejszej sprawie nie znajdowała zastosowania.

Po drugie zasada z art. 5 § 2 kpk może zostać naruszona tylko wówczas, gdy wątpliwości co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia poweźmie Sąd. Bezzasadny jest natomiast zarzut naruszenia zasady in dubio pro reo w sytuacji, gdy wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa zgłaszane są wyłącznie przez stronę skarżącą orzeczenie (por. wyrok SN

z dnia 5.04.2000r. w sprawie IIIKKN 60/98, opublikowany:

LEX nr 51449; postanowienie SN z dnia 13.05.2002r. w sprawie VKKN 90/01, opublikowane: LEX nr 53913).

Mając na uwadze powyższe orzeczenia należy w pełnej rozciągłości podzielić stanowisko Sądu meriti, w którym wykluczył on, że L. R. sam wyrócił się na motorze. Za powyższym twierdzeniem przemawiają konsekwentne zeznania w/wskazanego pokrzywdzonego (k.4,34-35,79-80,127-128,207v-209),

jak i przeprowadzone w sprawie opinie W. G. (k.28-30,62-64,280-285,303-304). Opiniujący W. G. nie tylko opisał rodzaj

i zakres obrażeń, jakich doznał L. R., ale również wskazał, że powstały one w następstwie urazów zadanych narzędziami tępymi i tępokrawędzistymi i mogły one powstać w sposób i w czasie podanym przez pokrzywdzonego. Nadto biegły G. podał, iż jest mało prawdopodobne, aby na skutek upadku z motoru na powierzchnię piaszczystą doszło do rozchwiania zębów. Wskazał przy tym, iż na skutek takiego upadku, kierownica najprawdopodobniej znalazłaby się na wysokości klatki piersiowej i nie doszłoby do rozchwiania zębów. Wnioski zawarte przez w/wskazanego biegłego potwierdza również słuchany w sprawie lekarz stomatolog B. F. (k.275v-276)

Nie ma racji w ocenie Sądu odwoławczego obrońca oskarżonego podnosząc we wniesionym środku zaskarżenia, że Sąd Rejonowy w K. naruszył przepis art. 410 kpk. Zgodnie ze wskazaną wyżej regulacją, podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Dlatego też należy przyjąć, że Sąd rozstrzygając zawisłą przed nim sprawę, przyjmuje za podstawę swej decyzji całokształt okoliczności, ale tylko tych, które zostały ujawnione w toku rozprawy głównej (zob.: SN III KK 246/05, LEX nr 180773; SN IV KK 454/05, OSNKW-R 2006, poz. 729; SN III KK 351/05, LEX nr 182994; SN V KK 181/06, BPK SN 2007, s. 17 - nawet jeżeli nie będą one stanowiły podstawy ustaleń faktycznych, zob.: SN IV KK 185/06, LEX nr 249187; SN II KK 396/06, LEX nr 282281; SN II KK 120/07, LEX nr 182233; SN IV KK 172/07, LEX nr 307757; SN III KK 236/07, OSNKW 2008, nr 1, poz. 9; SN II KK 137/08, Prok. i Pr. 2008, nr 12, poz. 22; SN

II KK 30/08, BPK SN 2000, nr 10, s. 10). Niedopuszczalne jest zatem wykorzystywanie w postępowaniu karnym jakichkolwiek dowodów nieznanymi stronom tego postępowania, obrońcom i pełnomocnikom, nawet jeżeli nie będą one stanowiły podstawy ustaleń faktycznych (SN V KK 181/06, OSP 2008/3/30 z głosem

R. Kmiecika, OSP 2008, z. 3, poz. 30). Ponadto należy wskazać iż ujawnienie okoliczności następuje w drodze przeprowadzenia dowodów, przede wszystkim bezpośrednio (przesłuchanie osób, zapoznanie się z dowodem rzeczowym przez jego oględziny lub ujawnienie - odczytanie jego treści) albo pośrednio (odczytanie wyjaśnień, zeznań, opinii, ekspertyz, treści dokumentów albo uznanie ich za ujawnione, a także wykonanie czynności procesowych przez sędziego wyznaczonego ze składu orzekającego albo sąd wezwany).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać wypada, że zapadły w stosunku do T. M. wyrok został oparty na materiale dowodowym zgromadzonym w toku toczącego się postępowania przygotowawczego, który został bądź to przeprowadzony bezpośrednio, bądź ujawniony przez Sąd I instancji, jak również na dowodach zawnioskowanych przez strony. Sąd Rejonowy w K.w sprawie II K 68/12 przesłuchał podczas przewodu sądowego świadków L. R., (k.207v-209), A. K. (k.209-210), J. R. (k.210-211), P. R. (k.211v-212), S. K. (k.212v-214), L. K. (k.220v-221), K. T. (k.222v-223v, 245-246), Z. D. (k.221-221v), J. O. (k.215v-215v), S. L. (k.222-222v), Z. W. (k.221v-222), H. K. (k.214- 214v), F. T. (k.215v-216,245), D. T. (k.43v-209) i J. A. (k.223v-224). Dopuszczył także dowody wnioskowane przez oskarżonego

i oskarżyciela posiłkowego w postaci dokumentacji medycznej i zeznań świadków. Dokonał również gruntownej analizy wszystkich dowodów, konfrontując je ze sobą

i w tym przedmiocie wyciągając logiczne i trafne wnioski zgodne z zasadą sędziowskiej swobodnej oceny materiału dowodowego (art. 7 kpk). Ponadto wypada również zaakcentować, że nie można czynić skutecznie zarzutu co do wartości dowodów na tej podstawie, iż sąd nie opierał się na całych wyjaśnieniach oskarżonego złożonych w postępowaniu, lecz jedynie na pewnych ich fragmentach. Sąd bowiem ma prawo przyjąć jedynie te fragmenty wyjaśnień lub zeznań osób biorących udział w postępowaniu, które miały potwierdzenie w innych dowodach lub były zbieżne z tym, co na ten temat mówili inni przesłuchiwi w tej sprawie. Ten system oceny dowodów nie jest wybiórczym ich traktowaniem, lecz dochodzeniem do wyjaśnienia przebiegu wypadków w sposób jak najbardziej obiektywny, ponieważ każdy dowód podlega kontroli we wzajemnym powiązaniu z innymi dowodami, dotyczącymi zdarzenia lub jego fragmentu, i dopiero gdy ma on potwierdzenie

w innych dowodach lub wynika logicznie z przebiegu wypadków jest uznawany za mogący stanowić podstawę do ustaleń w sprawie (podobnie też SN II KR 268/86, OSNPG 1987, nr 6, poz. 65).

W ocenie Sądu Okręgowego nie zasługuje także na uwzględnienie zarzut

z art. 438 pkt 3 kpk podnoszony w złożonej przez obrońcę T. M. apelacji. Zgodnie z treścią art. 438 pkt 3 kpk orzeczenie ulega uchyleniu lub zmianie

w razie stwierdzenia błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia. W tym miejscu należy wskazać, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi

w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku

o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (SN I KR 197/74, OSNKW 1975, nr 5, poz. 58). Nadto zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku nie może sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego (SN I KR 197/74, OSNKW 1975, nr 5 poz. 58).

Mając na uwadze powyższe zapatrywania należy podkreślić, że ustalony przez Sąd Rejonowy w K.stan faktyczny znajduje pełne potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym.

Za sprawstwem T. M. w zakresie czynu I przemawiają zeznania pokrzywdzonego L. R. (k.4,34-35,79-80,27-128,207v-209), w których konsekwentnie wskazuje on, że został pobity przez T. M. w okolicy stawu. Zeznania te znajdują swoje potwierdzenie w przeprowadzonych w sprawie opiniach (k.28-30,k.62-64,k.280-285,303-304) przez biegłego W. G., w których zostały opisane obrażenia i mechanizm ich powstania. Ponadto jak to już wyżej wskazano W. G. w ostatniej opinii kategorycznie wykluczył możliwość samoistnego przewrócenia się podczas jazdy

w dniu 2.10.2011r. pokrzywdzonego wskazując zarówno na rodzaj podłoża oraz na umiejscowienie doznanych przez L. R. obrażeń ciała, uznając tym samym, iż wersja wypadku, na którą wskazuje oskarżony jest czysto hipotetyczna. Zaakcentować także wypada, że jak słusznie wskazał w uzasadnieniu do zaskarżonego wyroku Sąd meriti zeznania złożone przez świadków Z. D., M. D., P. R. i S. K. (k.221,19-20,276,212v, 141-142) pozwalają na zweryfikowanie zeznań oskarżyciela posiłkowego w zakresie czasu, w którym miało dojść do jego pobicia. Wymienione wyżej osoby, wyłączając S. K., miały ponadto możliwość zaobserwowania obrażeń głowy, jakich doznał L. R., jak również usłyszenia od niego relacji

z przebiegu zdarzenia także w zakresie kierowania wobec niego przez T. M. groźby zabójstwa. Dodatkowo P. R. korzystając z aparatu telefonicznego utrwalił wizerunek pokrzywdzonego po zdarzeniu. Zaznaczyć również wypada, że z zeznania funkcjonariusza policji J. A., który przybył na miejsce zdarzenia (k.224), także pozwalają na odtworzenie przebiegu zajścia, ponieważ w/wskazany świadek podkreślił, iż na drodze gdzie leżał motor pokrzywdzonego były widoczne ślady szarpaniny, krwi i to w odległości około 20 metrów od położenia pojazdu.

Przechodząc zaś w tym miejscu do alibi T. M., na które powoływał się on w toku prowadzonego postępowania, a sprowadzającego się do twierdzenia, iż w chwili pobicia L. R. oskarżony znajdował się w barze (...), należy przyjąć, że jest ono jedynie nieudolną próbą obrony w/wskazanego, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej. Kwestia ta była dogłębnie analizowana przez Sąd I instancji i weryfikowana na podstawie osobowych źródeł dowodowych. W tym zakresie należy podkreślić, że zasadnie podnosi Sąd Rejonowy w K. w sporządzonym uzasadnieniu, że niewiarygodne są zeznania świadka K. T. w części, w której podał, iż 2.10.2011r. nie spotkał F. T. i nie rozmawiał z nim. Zeznania tego świadka jak zaznaczył Sąd meriti są chwiejne oraz zmienne, ponieważ K. T. nie był w stanie stanowczo wskazać, o której godzinie był w kościele. Zaakcentować także wypada, że zeznania świadka w zakresie dotyczącym

czasookresu, w jakim świadek K. T. przebywał w barze (...) w części, w której podał, iż nie stawiał wówczas piwa oskarżonemu są sprzeczne z zeznaniami F. T. (k.103v,215v), U. T. (k.277v-228)), M. L. (k.277v), J. R. (k.99v) i A. K. (k.101). F. T. podkreślił w swoich zeznaniach, iż spotkał K. T. ok. 11.00, który wracał z baru i mówił mu, że spotkał tam T. M., któremu postawił piwo. Natomiast U. T. i M. L. podały w swoich zeznaniach, iż dzień po pobiciu L. R. spotkały K. T., który mówił im, że w dniu pobicia oskarżony był w barze (...) i stawiał mu piwo. Także J. R. relacjonowała, iż K. T. był u niej około godziny 11.00 i mówił, że musiał odstawić piwo T. M. w dniu pobicia L. R.. Zeznania te ponadto jak wskazuje Sąd I instancji znalazły potwierdzenie w trakcie konfrontacji z K. T. (k.245v-246).

Zdaniem Sądu odwoławczego słusznie, oraz przy uwzględnieniu zasad wynikających z art. 7 kpk Sąd I instancji ocenił zeznania Z. T. (k.225). Zaznaczyć należy, że powołany na wniosek oskarżonego świadek zeznał, że często pożyczał od T. M. jego rower i zapewne uczynił tak również w dniu 02.10.2011 roku. Ponadto Z. T. jak to zauważył Sąd Rejonowy w K. powołany został jako świadek na wniosek oskarżonego dopiero na późnym etapie postępowania i wskazał, iż w dniu rozprawy odwiedził go oskarżony prosząc aby złożył zeznania dotyczące wypożyczenia roweru w dniu pobicia L. R.. Zaznaczyć także wypada, że wersja podana przez w/wskazanego stoi w sprzeczności z zeznaniami J. O. (k.215). Świadek ten wskazał, że w dniu zdarzenia około godziny 12.00 po powrocie z kościoła i w pobliżu swojego domu zauważył T. M. jadącego na rowerze w stronę drogi głównej z kierunku od stawów, nie mając jednocześnie żadnych wątpliwości co do jego tożsamości.

Tak więc w/wskazane zapatrywania Sądu Rejonowego w K.są zasadne

i zgodne z dyrektywą oceny dowodów zawartą w obowiązującej procedurze karnej. Przecież alibi w procesie karnym musi być oceniane tak, jak każdy inny rodzaj wyjaśnień oskarżonego, zgodnie z art. 7 kpk, czyli zasadą swobodnej oceny dowodów z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Oznacza to, że organ procesowy ocenia dowody i wyciąga z nich wnioski według swojego przekonania, nie będąc skrepowany w tym przedmiocie regułami dowodowymi, a jedynie musi uwzględniać zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego.

W związku z tym, gdy dane alibi znajduje oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, to może stanowić dowód w sprawie. Natomiast gdy nie ma takiego oparcia, staje się tylko metodą obrony przed stawianymi zarzutami.

Reasumując powyższe przy uwzględnieniu czasu pobicia podanego przez L. R., odległości miejsca pobicia pokrzywdzonego od baru (...) oraz faktu, iż oskarżony poruszał się rowerem zasadnie Sąd Rejonowy w K. przyjął w zaskarżonym wyroku, że T. M. dokonał zarzucanego mu czynu.

Ponadto należy wskazać, że na samą strukturę alibi składają się następujące elementy: czas zarówno dokonania przestępstwa, jak i przebywania oskarżonego w innym miejscu; miejsce dokonania przestępstwa i przebywania oskarżonego „gdzieś indziej”; charakter przestępstwa i forma sprawstwa; wnioskowanie

o niemożności popełnienia przestępstwa przez osobę powołującą się na alibi

(por. T. Tomaszewski, Alibi. Problematyka kryminalistyczna, Warszawa 1993,

s. 15–16, R. Kmiecik, (w:) Prawo dowodowe. Zarys wykładu, pod red. R. Kmiecika, Kraków 2005, s. 151. T. Chrustowski, Alibi w sprawach zabójstw, Zeszyty Naukowe ASW 1973, nr 1, s. 132, K. Ołowski, Podejrzany w postępowaniu karnym. Studium kryminalistyczne, Warszawa 1979, s. 191). Elementy te, dopiero łącznie rozpatrywane, pozwalają ustosunkować się do konkretnego alibi przedstawianego

w wyjaśnieniach oskarżonego. Wtedy też można wykazać że konkretne alibi,

o którym “mówi” oskarżony, jest fałszywe, czy też prawdziwe. W ocenie Sądu odwoławczego w sporządzonym uzasadnieniu wszystkie powyższe elementy zostały przez Sąd meriti rozważone prawidłowo.

Zdaniem Sądu odwoławczego także ustalony przez Sąd Rejonowy

wK. stan faktyczny odnośnie czynów z art. 190 §1 kk pełnionych w dniu 26.09.2011r. i 2.10.2011r. przez oskarżonego jest poprawny. W zakresie czynu

z dnia 26.09.2011r. należy podkreślić, że o sprawstwie T. M. świadczą zeznania A. K. (k.109-110,114-115,133-134,147-148,209), zeznania L. K. (k.144,149, 221v), protokół oględzin nagrania na płycie CD (k.151).

Z materiału tego wynika, że T. M. w dniu 26.09.2011r. znajdował się pod silnym działaniem alkoholu. Nadto oskarżony zachowywał się początkowo spokojnie

i dopiero kiedy został wyproszony z terenu posesji A. K. zaczął zachowywać się coraz głośniejsze i bardziej wulgarnie, a jego słowa szybko przybrały postać wyzwisk i gróźb, które wzbudziły u oskarżycielki posiłkowej obawę ich spełnienia. Ponadto wskazać należy, że jak to słusznie zaznaczył Sąd I instancji

w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, relacjonując przedmiotowe zdarzenie w/wskazani świadkowie przez cały czas toczącego się postępowania byli konsekwentni a ich zeznania były spójne. Nadto dały się one zweryfikować na podstawie dowodu nieosobowego w postaci protokołu z materiału zapisanego na płycie CD. Analiza nieosobowego materiału dowodowego, na co wskazuje Sąd Rejonowy wK. pozwałała wyodrębnić groźby kierowane do oskarżycielki posiłkowej. Z tej też przyczyny nie można podzielić stanowiska obrońcy, że T. M. znajdował się w dniu zdarzenia w pracy i nie wypowiadał wobec A. K. gróźb zabójstwa. Ponadto skoro obrońca oskarżonego w toku prowadzonego postępowania przed Sądem I instancji (k.303v) nie miał wątpliwości co do autentyczności tego dowodu, to trudno przyjąć, że takie wątpliwości pojawiły się dopiero na etapie postępowania odwoławczego.

Natomiast odnośnie gróźb karalnych kierowanych przez T. M. pod adresem L. R. w dniu 2.10.2011r., to słusznie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ustalenia w tym zakresie Sąd meriti oparł na zeznaniach pokrzywdzonego (k.4,34-35,79-80,127-128,207v-209), które przez cały czas trwania postępowania były spójne i dały się zweryfikować na podstawie relacji świadków Z. D., M. D., P. R. i S. K. (k.210,99,129,211,212v,141-142) Jak to już powyżej wskazano osoby te, wyłączając S. K., miały możliwość zaobserwowania obrażeń głowy, jakich doznał L. R., jak również usłyszenia od niego relacji z przebiegu zdarzenia, także w zakresie kierowania wobec L. R. przez T. M. groźby zabójstwa.

Mając na uwadze wszystkie naprowadzone wyżej okoliczności apelacja obrońcy oskarżonego nie mogła odnieść oczekiwanego przez niego skutku. Znalazło to swój wyraz w treści zapadłego przed tut. Sądem wyroku. Utrzymując w mocy zaskarżony wyrok i uznając apelację obrońcy T. M. za oczywiście bezzasadną Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu działał w oparciu o art. 437 § 1 kpk.

Zasądzenie od T. M. na rzecz oskarżycieli posiłkowych A. K. i L. R. kwot po 800 zł znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk. Natomiast zasądzenie od oskarżonego kosztów postępowania odwoławczego na rzecz Skarbu Państwa w kwocie 140 zł znajduje swoją podstawę w treści art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.1983.49.223 z późn. zm.) w zw. z §1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U.2003.108.1026 z późn. zm.).